

Mustafa ÖZÇELİK

BIÇAK YARASI

Kendin git ve bana sesini bırak
Yetim bir çocuk gibi ona sığınayım
Geride bıraktığın bu tufanda
Sesinin yağmurunda ıslanayım

Böylece kalbimin vurgun yemiş yanı
Hep bir umudu taşısın içinde
Göç vakti bir kırlangıç olup
Yeniden dallarıma gelirsin diye

Adını fısıldasın bıraktığın fesleğen
Sesin, nefesin kokun olsun yanı başımda
Böylece bir sabır ağacı olurum ben
Beklerim seni bu تنها duvarda

İşte beni böyle alıştırdı yokluğuna
Böylece incinmez toprağım
Her rüyam sana açılan bir sayfa olur
Her gün seni görürüm baktığım aynada

Yeter ki sadece son bir kez bak bana
Gözlerini ve sesini emanet bırak
Onlarla her akşam dağlarına bakıp
Sana içli türküler göndereyim

Son dileğim budur senden geriye
Üşümeden gireyim geceye
Ah her kelime bir bıçak yarasıdır
Senin baktığın yerde durur acısı
Kanar göğün karanlık bir köşesinde